

«La llibertat que dóna l'anonimat d'una gran ciutat per a poder experimentar i acceptar-se un mateix és vital»

per posar un exemple a l'atzar d'un entorn rural català, tampoc és el mateix ser gai a un entorn rural colombià que a Barranquilla, la meua ciutat. La llibertat que dona l'anonimat d'una gran ciutat per a poder experimentar i acceptar-se un mateix és vital. Sense anar més lluny, Barranquilla, que té prop de dos milions d'habitants, té força més discoteques gais que Barcelona.

Quan i per què vas decidir marxar de Colòmbia?

Va ser als 23 anys, cap a l'any 2000. Vaig emigrar per estudiar el doctorat. Però el motiu principal va ser que em sentia limitat, engabiat, i volia poder viure la meua orientació sexual amb una major naturalitat i llibertat. Des de ben petit ho vaig tenir molt clar. És una qüestió d'expressió. A Barranquilla pots fer el que vulguis mentre facis el que tothom fa. És una paradoxa: hi ha locals gais, però són com petites gàbies; no pots mostrar-te públicament com a homosexual i sempre estàs exposat a insults i agressions. És impensable anar agafat de la mà o donar-te un petó amb el teu company pel carrer. Tot i que a nivell legal no és delictiu des de fa molts anys i fins i tot estan aprovades les unions civils, a la societat hem de ser invisibles. A més,

aquesta legislació no implica que no puguis ser agredit: si algú es considera amb el dret d'agredir-te perquè et considera un escàndol públic o un atemptat contra la moral, el culpable no serà l'agressor, sinó tu per haver provocat. És un pensament tremendament masclista.

I com és que vas escollir venir a Barcelona?

Dubtava entre anar a Argentina o a Barcelona. I el que em va fer decidir per Europa (i Barcelona en concret) va ser aquesta determinació de viure la meua vida amb plena llibertat i comoditat. I sort que no vaig anar a l'Argentina, perquè poc després m'hagués enxampat el corralito...

Explicam una mica com va ser l'arribada a Barcelona...

A l'aeroport em va sorprendre que, tot i ser colombià, no m'escorcollessin gaire. I el que més em va sobtar de l'ambient de la ciutat va ser la tranquil·litat, la naturalitat.

Venies amb el permís d'estudiant, oi? On vas anar a viure?

Sí, venia a fer el doctorat a la UB. En arribar vaig viure tres mesos amb una família que em va llogar una habitació. Després vaig ingressar en un programa de convivència amb gent gran que es diu *Viure i conviure*, que promou la convivència entre estudiants estrangers i gent gran que viu sola. Primer vaig viure tres anys amb una dona gran i després dos anys més amb una altra dona gran. Posteriorment ja vaig fer el salt a compartir pis amb gent jove i, des de fa uns 5 anys, amb el meu xicot, que és català.

Recordes amb simpatia les teves estades amb la gent gran?

Sí, era una forma d'estalviar diners, però a més van ser uns anys molt divertits, sobretot amb la primera companya: fèiem la compra junts, l'acompanyava al metge, parlàvem molt, vèiem la televisió plegats...

Com ha estat l'adaptació a Catalunya?

Em vaig adaptar ràpid. No he trobat mai a faltar els costums, ni el menjar, ni la música... del meu país. Sóc bastant diferent a l'estereotip escandalós i cridaner que es té dels llatins homosexuals. La meua formació i referents sempre han estat d'arrel anglosaxona.

En general, aquí m'he sentit molt ben acollit. També és cert que, tot i que de forma soterrada i subtil, els prejudicis racistes existeixen. Ara bé, el més difícil de viure a Catalunya és el català, però no per la llengua, sinó perquè la gent no em parla en català!

Àlex, d'on prové aquesta seguretat interna que desprens?

Sempre he estat convençut que la meua fortalesa sorgeix de reconèixer les meves circumstàncies, limitacions, debilitats... És a dir, d'acceptar-se un mateix i d'assumir l'entorn tal com és. Vaig saber sempre que, essent gai, mai no podria ser completament lliure a Colòmbia i l'opció de convertir-me en un pare de família que els dissabtes va a fer "un tomb" no em semblava madura ni justa per l'altra persona, així que des de petit vaig saber que hauria de marxar, i així ho vaig fer tan bon punt vaig poder.

Benvingut, Àlex. ✨